

Blz 02 | **Seizoentje voor...**
Mathijs van Gennep

Blz 06 | **Lekker op locatie**
Het bijzondere verhaal achter de Corisberg

Blz 12 | **Vierkant achter onze filosofie**
Bewoners verrijken Erik's leven

Het ritme van bloei en bezinning

Seizoentje voor... Mathijs

Mathijs is 19 jaar en woont sinds een jaar in huis Nieuw Gennep in Eindhoven. Hij is de jongste van het stel, maar hij weet zóveel dat iedereen bij hem terecht kan voor een weetje of feitje. Over auto's, oorlogsgeschiedenis, landen of landbouwmachines: hij is een wandelende encyclopedie. Of, zoals ze in huis zeggen: Wikipedia.

Zijn allergrootste passie? John Deere. Op de coverfoto draagt hij zijn geliefde John Deere-pet, die hij kreeg bij de fabriek in Amerika. “Daar ben ik echt geweest. Dat vergeet ik nooit meer.” Het zegt alles over wie Mathijs is: nieuwsgierig, enthousiast, en tot in detail op de hoogte.

Hij werkt met plezier bij de Beekdal-groep. Daar helpt hij de boeren en onderzoekt hij wat nog meer bij hem past. “Afwisseling vind ik fijn,” zegt hij zelf. Zijn grootste droom? Ooit tractor kunnen rijden. En het liefst in zo'n echte John Deere natuurlijk.

Op zijn kamer komt hij tot rust met gamen, muziek of een filmpje. Zijn muzieksmaak is minstens zo veelzijdig als hijzelf: van metal (waarbij Babymetal favoriet is) tot Eftelingmuziek en zelfs Franse chansons. Hij helpt andere bewoners met Uno (“alleen als ze willen hoor”), maakt grapjes en houdt soms zelfs de begeleiding voor de gek. Mathijs heeft zijn plek gevonden. Hij voelt zich gezien, hoort erbij en heeft een echte beste vriend. “Dat had ik lang niet gehad. Nu wel weer. Dat is het fijnst.”

Rond Sint Jan (24 juni), midden in de zomer, toont de natuur haar hoogtepunt. Alles staat in bloei, reikt naar het licht, wil gezien worden. Maar juist op dat moment begint een subtiele omkeer: de groeikracht keert zich langzaam naar binnen. De bloem verliest haar glans, maar dichtbij de steel begint iets nieuws – vruchtvorming. Rijping.

Het midden van de zomer is het moment om twee bewegingen in jezelf waar te nemen. Kijk terug: Wat is tot bloei gekomen? Wat heb je tot nu toe bereikt? Vier wat gelukt is, spring over het Sint-Jansvuur, ontmoet anderen en geniet. En keer dan naar binnen. Wat leeft er in jou? Ben je tevreden? Zijn er dingen die anders zijn gelopen? Wat heeft het licht niet gezien? Waar had je op gehoopt? Misschien ben je jezelf halverwege wel verloren of voel je je uitgeput? Wat heeft je groei je gebracht – en wat heeft het je gekost?

Door beide kwaliteiten – het zichtbare én het verborgene – in jezelf te voelen, ontstaat er ruimte voor innerlijke groei. Deze 2 kwaliteiten van wat uiterlijk zichtbaar is geworden in je werk het afgelopen half jaar en wat er binnenin gevoeld wordt kunnen in de zomer samen gevoeld worden in jezelf. De beste kruisbestuiving voor innerlijke groei.

Zoals de natuur haar bloei niet geforceerd verlengt, of doorgaat terwijl er uitputting nabij is door de geleverde groei, gaan we binnen DeSeizoenen ook werken in ritmes van viermaandcycli. Werken in korte, overzichtelijke periodes met concrete doelen, gevolgd door momenten van reflectie en heroriëntatie. Dat is een ritme dat bijdraagt aan een gezonde balans.

In het antroposofisch gedachtegoed wordt het jaar beleefd als een levend ritme: een dans tussen buiten en binnen, tussen waarnemen en handelen. Momenten van stilstaan en beleven, zoals de jaarfeesten, vormen betekenisvolle punten en dragen bij aan rust en bewustwording.

Wat bloeit, hoeft niet meteen voltooid te zijn. Maar wie een gezond proces eert, oogst meer dan alleen een bloem...

Renske van der Sluis,
Cultuurcoördinator

Plezier in het werk als kompas

Met plezier naar het werk gaan — dat is voor mij altijd een belangrijke drijfveer geweest. Werk is voor mij niet alleen een bron van inkomen, maar ook van energie, verbinding en groei. In interactie met collega's, in betekenisvolle ontmoetingen en in het benutten van mijn talenten, vind ik inspiratie. Daarbij heb ik altijd de behoefte gevoeld om uitgedaagd te worden en mezelf te blijven ontwikkelen. Routine, voorspelbaarheid en sleur passen niet goed bij mij. Ik floreer als er ruimte is voor creativiteit, vernieuwing en beweging.

In mijn loopbaan heb ik geleerd om daarin zelf de regie te nemen. Kansen ontstaan vaak niet vanzelf; je moet ze zien én durven pakken. Wanneer ik vastliep, stelde ik mezelf kritische vragen: Sluit mijn werk nog aan bij mijn waarden en normen? Doe ik waar ik écht blij van word? Benut ik mijn potentieel? Coachingstrategieën zoals 'Passie-inventarisatie' en 'Zelfbewust in het werk' hielpen me mijn belemmerende overtuigingen te herkennen en patronen te doorbreken. Zo ben ik steeds meer mijn eigen pad gaan lopen — mijn 'Camino'.

Deze inzichten neem ik mee in mijn rol als leidinggevende. Ik geloof sterk in werken vanuit intrinsieke motivatie en talent. Waar word je echt gelukkig van? Waar blink je in uit? Een mooi voorbeeld daarvan is het project Ieder talent telt, waarmee we in 2024 bewust hebben ingezet op collega's met een andere achtergrond dan zorg of pedagogiek. Maar liefst 26 medewerkers uit deze categorie zijn het afgelopen jaar bij ons gestart. Zij verrijken onze teams met nieuwe perspectieven en kwaliteiten.

Binnen DeSeizoenen gaan we komend jaar werken met zes domeinen: Antroposofie & Gemeenschapszin, Mens & Teamzaken, Planning & Productie, Kwaliteit & Veiligheid, Innovatie & Onderzoek en Voorzieningen (zoals huisvesting en ICT). Elk team kent een domeineigenaar: iemand die zich met hart en ziel wil inzetten voor dat thema. Zij vormen samen een netwerk dat over teams heen beleid ontwikkelt, richting geeft en plezier brengt.

Want werkplezier werkt door. In de samenwerking, in de sfeer, in het contact met bewoners. En uiteindelijk in onze missie: een goed leven voor onze bewoners én gelukkige medewerkers, waarbij ieders talent ten volle wordt benut.

Ik kijk ernaar uit om te zien wie zich hierin herkent en aanhaakt. Laten we samen bouwen aan een DeSeizoenen waar iedereen wil wonen én werken.

// Door Antwan van Ooijen, bestuurder
avanooijen@deseizoenen.org

Werkplezier werkt door. In de samenwerking, in de sfeer, in het contact met bewoners.

Colofon

Redactie & inhoud:
Marjon Minten, Lieke van der Zee
Concept, ontwerp & opmaak:
Studio Spinazie, Venray
Fotografie:
Loraine Bodewes (pag 1 en 8)
Bermonde Fotografie (pag 4/5, 10 en 11)
Aron Nijs (pag 6)
Stefan Koopmans (pag 7 en 12)

Oplage:
700 stuks

De Corisberg
Hoeve: Corisbergweg 1
6416 HJ Heerlen
Villa Terwinstelen: Mariastraat 2
6467 EG Kerkrade
045 - 5412 451

Elivagar
Koppelstraat 19
6088 EM Roggel
0475 - 390 520

Gennep
Gennepweg 169
5644 RS Eindhoven
0485 - 388 900

Bronlaak
Gemertseweg 36
5841 CE Oploo
0485 - 388 900

Verdandi
De Groote Modderkolk
Vrijenbergweg 24a
7371 AA Loenen (Gld)
Woongemeenschap Helios
Loverendale 10
7207 PG Zutphen
06 5773 5531

Overkempe
Koekoeksweg 100
8121 CS Olst
0570 - 568 600

Iedereen kan een verschil maken

Over hoe Manfred met zijn open blik en grote hart een beweging op gang bracht en hoe stichting Down2Europe de zorg menselijker wil maken.

Als je Rob en Natasja over hun broer Manfred hoort spreken, voel je het meteen: dit is niet alleen een familielid, maar iemand die hun leven richting geeft. Manfred, 62 jaar en bewoner van Overkempe, is voor hen een bron van liefde, rust en inspiratie.

“Als hij komt, maken we er wat van,” zegt Natasja. “Dat deden we vroeger al. Hij hoorde er altijd gewoon bij.” Ook nu nog

is hun betrokkenheid groot. Om de week haalt Rob hem op zondag op, meestal naar Natasja's huis en soms naar dat van hemzelf. Hun zus Inge doet ook mee: zij brengt Manfred aan het eind van de dag weer terug naar Overkempe. Hij blijft niet meer logeren, maar hij geniet nog steeds zichtbaar van de bezoeken. En zij ook: als hij weer weg is, blijft zijn warmte nog even hangen.

Geen vraag, gewoon vanzelfsprekend

De zorg voor Manfred was nooit een bewuste keuze. Het hoorde er gewoon bij. Als hij thuis was en jij was thuis, dan zorgde je voor hem. Zo zijn Rob en Natasja opgegroeid. Hun ouders

behandelden Manfred net als ieder ander: “hij kreeg net zo goed op z'n kop als hij iets niet mocht, en net zo veel liefde als de rest” aldus Natasja.

In de loop der jaren groeide hun rol van broer en zus naar die van mantelzorger. Toch voelt het niet als een opgave. Manfred is hun broer. En als hij er is, dan ben je er voor hem. Inmiddels nemen ook hun eigen kinderen dat vanzelf over. Ze wandelen met hem, zitten naast hem op de bank. Niet omdat het moet, maar omdat het ontstaat.

Down2Europe: klein gebaar, groot verschil

Een aantal jaar geleden kocht Manfred van zijn spaargeld een duo-fiets. Samen

met Rob gingen ze op pad. Wat begon als een eenvoudig fietstochtje werd een symbolische reis. De vrijheid en het plezier dat Manfred op die fiets ervoer, op zijn eigen tempo, maakte diepe indruk. Het besef groeide: iets kleins kan groots zijn.

Die ervaring leidde tot het ontstaan van Down2Europe. Rob begint 3 juli aan een lange fietstocht door Europa, met als doel aandacht vragen voor mensen met Down, verhalen verzamelen en geld inzamelen voor mensgerichte zorg. Niet groots en meeslepend, maar dichtbij en oprecht. “Het systeem piept en kraakt,” zegt hij. “Maar als je één iemand echt raakt, heb je al iets veranderd.”

Tijdens een bezoek aan Overkempe bleek dat niet alle fietsen veilig gebruikt konden worden. Rob hoefde er niet lang over na te denken: dit zou de eerste bestemming van de donaties worden. De fietsen worden weer opgeknapt zodat bewoners als Manfred veilig en met plezier kunnen blijven fietsen.

Wat Manfred geeft, geven zij door

Manfred denkt in delen, niet in houden. Jaren geleden kocht hij van zijn eigen spaargeld een schommel voor zijn woongroep. Niet voor hemzelf, maar voor iedereen. Dat is zijn aard. En precies dat willen Rob en Natasja met Down2Europe doorgeven.

Wat Rob en Natasja raakt, is Manfreds vermogen om echt contact te maken. In een restaurant zegt Manfred zonder schroom: “Hoi, hoe is het met jou?” tegen de serveerster. Eerst is er misschien verwarring, maar al snel verschijnt er een glimlach. Hij breekt iets open bij mensen. Zonder oordeel, zonder masker.

“Hij voelt aan hoe het met je gaat. Stelt vragen die je zelf allang niet meer gesteld hebt. Altijd zacht, open. En ook nu zijn wereld kleiner wordt door ouderdom en beginnende dementie, blijft zijn essentie overeind,” zegt Rob. Natasja vult aan:

“Soms zit hij er gewoon bij, zegt weinig, maar alles aan hem straalt uit: ik ben gelukkig. En dat is wat telt.”

Manfred woont al ruim dertig jaar op Overkempe. Voor hem voelt het als thuis-komen. Hij kent er de mensen, het ritme, zijn plek. De werkplaats, de begeleiders, de groep, het is een warm nest van zorg en nabijheid. Een plek die als familie voelt.

Rob en Natasja weten: als het ergens goed is, dan is het daar. Natuurlijk maken ze zich zorgen over het bredere zorg-systeem. Maar wat ze bij DeSeizoenen zien, is wat werkelijk verschil maakt: mensen die met aandacht kijken, en een plek die veilig voelt.

Over Down2Europe

Een warm initiatief dat aandacht vraagt voor betere (geestelijke) gezondheidszorg voor mensen met Downsyndroom. Niet door te praten, maar door te trappen, van Noord-Europa naar Zuid.

Meer weten, bijdragen of een stukje meefietsen? Kijk dan op www.down2europe.nl

Een plek geboren uit liefde

De Corisberg bestaat 25 jaar. Een mijlpaal, niet alleen voor bewoners en medewerkers, maar vooral ook voor de ouders die ooit het initiatief namen en zo de basis legden.

Ouders zoals José en Paul Nowacki, die samen de droom hadden om een warme, menselijke plek te creëren voor hun kinderen. Voor hun dochter Ragna en anderen.

“Het heeft bloed, zweet en tranen gekost,” zegt Paul openhartig. “Avonden vergaderen, formulieren, subsidies, gesprekken met instanties... maar je doet het. Want je wilt het beste voor je kind.”

Geen instelling. Geen plek waar je je kind achterlaat. Maar een gemeenschap, waarin het ritme van de dag rust geeft, waar mensen elkaar écht zien, en waar bewoners kunnen zijn wie ze zijn. Inmiddels woont Ragna al vele jaren op Villa Terwinselen en werkt ze sinds jaar en dag vol overgave in de Hoeve-bakkerij van De Corisberg. Een plek die klopt, ook al blijft het als ouder soms zoeken naar rust.

José: “Het is niet makkelijk om een kind met een beperking te hebben. Je leven loopt anders. Maar Ragna hoort bij ons, zij maakt ons leven rijker. En als je dan ziet dat ze haar woon- en werkplek gevonden heeft, dan is dat zó waardevol.”

Ragna maakt moeilijk contact met woorden, maar wie haar kent, weet hoeveel er schuilt in haar blik, haar aanwezigheid. “Ze zegt weinig, maar wat ze uitstraalt zegt des te meer”, vertelt José. “Ze voelt haarfijn aan wat er leeft.” Dat bleek al vroeg. In 1993, als negenjarige, schreef Ragna een korte tekst voor de Werelddag van Kinderen en Poëzie. Haar inzending won de hoofdprijs van de kinderjury. De woorden raakten iets wezenlijks, iets dat tot op de dag van vandaag haar karakter weerspiegelt:

Verdriet of Niet

Als iemand valt,
die doet zich geen pijn
maar het ziet er grappig uit,
dan moet ik lachen.

Als anderen lol hebben,
heb ik dat ook.
Als iemand pijn heeft
of verdriet,
dan huil ik mee.

“Dat is Ragna,” zegt Paul. “Die gevoeligheid, dat meeleven met anderen in de wereld om haar heen.”

Voor José en Paul overheerst dankbaarheid. Voor de plek die ze samen met andere ouders hebben opgebouwd, en

voor de mensen van DeSeizoenen die zich dagelijks inzetten. “Maar,” zegt Paul, “we hopen wel dat het blijft zoals het oorspronkelijk bedoeld is. Want het staat onder druk. De tijd, de aandacht, de bezieling, de Antroposofische grondslag én invulling, dat mag nooit verdwijnen.”

DeSeizoenen waardeert de inzet en betrokkenheid enorm. Ouders als José en Paul hebben als ouderinitiatief iets groots neergezet. Niet alleen voor hun eigen kind, maar voor generaties. Zonder ouders was de Corisberg er niet geweest.

Vanaf 1996 sloeg een groep ouders de handen ineen om een toekomst te creëren voor hun kinderen met een beperking. Zij richtten in 1998 samen Stichting Wonen, Arbeid en Dagbesteding (WAD) op. Dit ouderinitiatief legde de basis voor wat later De Corisberg zou worden. In 2000 startte de Stichting WAD op Hoeve De Corisberg met negen cliënten en één medewerker het sociaal-therapeutisch werken in een agrarische bedrijfsomgeving. Hun idealen, een warme, kleinschalige woon- en werkomgeving, geïnspireerd door de antroposofie, kwamen hiermee tot leven.

Schakel bij medische vragen

Mieke Janssen is een ruim jaar (sinds april 2024) in dienst bij DeSeizoenen als Verpleegkundige op locatie Elivagar in Roggel. Hoe ziet haar werk eruit en hoe ervaart ze dat?

Hoe kwam Mieke bij DeSeizoenen? “Nou, ik zag een vacature op LinkedIn. Ik was niet echt actief op zoek naar iets nieuws, maar ik had mijn ogen wel geopend. Ik werkte bij Stichting Prisma als vrijheidsbevorderaar (adviseur Zorg en Dwang). Voor mijn functie als vrijheidsbevorderaar werkte ik als coördinator op een woongroep in Roermond via Prisma. Voor mijn functie moest ik ook regelmatig naar Waalwijk. Ik woon in Haelen, dus Waalwijk was wel een stukje rijden. Nu hoefde ik niet elke dag op en neer, maar ik dacht toen wel ‘als er wat leuks voorbij komt...’. En toen kwam die vacature voor Verpleegkundige op Elivagar voorbij. En dat is wel echt dichtbij vanuit Haelen. Ik kan nu heerlijk op de fiets! Maar dat was niet de enige reden voor de overstap. Ik wilde graag weer meer direct contact met bewoners hebben in plaats van alleen maar met beleid bezig zijn”.

Van onderwijs naar gehandicaptenzorg
“Van jong af aan was ik al bekend met de gehandicaptenzorg. Ik ben opgegroeid in Heel waar twee instellingen voor mensen met een verstandelijke beperking zijn: het Sint Anna en Sint Joseph. In het dorp liepen dus altijd mensen met een beperking rond. Dus al vroeg had ik wel iets met deze doelgroep. Maar toch begon ik mijn studie met de gedachte dat ik iets in het onderwijs wilde gaan doen. Na een stage besloot ik dat dat toch niks voor mij was en volgde de opleiding SPW, sociaal pedagogische werker. En daarna de Z-opleiding tot verpleegkundige in de gehandicaptenzorg.”

Samen puzzelen over medische zaken
“Wat ik echt heel leuk vind in deze functie is dat je met heel veel verschillende mensen contact hebt. Met bewoners,

Wat wil het lichaam zeggen?

medewerkers, gedragskundigen, artsen, ouders. Medewerkers sparren met mij over gezondheid van de bewoners, iets dat ze opvalt bijvoorbeeld, maar wat nog niet direct een aanleiding is om een arts bij te roepen. We puzzelen dan samen over wat er aan de hand kan zijn. Ook heb ik een rol in de scholing van de medewerkers als het gaat om medische zaken. Denk bijvoorbeeld aan medicatieveiligheid. Met een arts schakel ik bijvoorbeeld over hoe we bepaalde medicatie het beste kunnen afbouwen. En met een gedragskundige heb ik het over het gedrag van de bewoner in relatie tot de gezondheid. Ik ben dus eigenlijk een schakel in het netwerk rondom de bewoners bij medische vragen.”

Er is meer dan reguliere geneeskunde
“Ik heb niet specifiek gekozen voor een antroposofische organisatie. Maar er is meer dan de reguliere geneeskunde. Ik ben voorstander voor een holistische kijk op gezondheid. En daarover leer ik nu steeds meer. Zo kan een blaasontsteking meer zeggen dan alleen een bacterie in de blaas. De vraag die je bij een blaasontsteking ook kunt stellen is ‘Wat wil het lichaam

zeggen?’. Daarover leer ik van de antroposofische arts. Je bent nooit uitgeleerd en ik wil dus graag nog meer leren over de antroposofie.”

Wat is er bijzonder aan DeSeizoenen? “In de gehandicaptenzorg heb ik op alle plekken een heel gastvrij gevoel ervaren. Ook bij Elivagar is dat zo. Het verschil is de gemeenschapszin. We zijn een kleine locatie waar heel veel samen wordt gedaan. Ik zou het nog wel mooi vinden als de locaties van DeSeizoenen onderling ook meer met elkaar delen en gebruik maken van elkaars expertise. We zijn tenslotte niet alleen als locatie een gemeenschap, maar ook met alle 6 de locaties van DeSeizoenen!”

“Ik ga elke dag naar huis met een cadeautje”

Bas Standaar (53) werkt sinds december als begeleider op Genneep in Eindhoven. Jarenlang werkte hij als zelfstandig theatertechicus maar hij maakte hij de overstap naar de zorg, een plek die meteen voelt als thuis.

Soms weet je het gewoon: dit klopt. Voor Bas voelde het vanaf dag één goed bij DeSeizoenen. “Ik stapte het woonhuis binnen en dacht: dit is hun huis, ik ben te gast. En precies dat maakt het bijzonder. Je hoeft hier niets op te houden. Gewoon jezelf zijn, dat is genoeg.” Bas werkte ruim dertig jaar als zelfstandig theatertechicus. “Een creatief leven, altijd onderweg, maar zorgen zat er eigenlijk toen al in. Voor het team, de planning, de sfeer achter de schermen.”

Tijdens een voorstelling op een zorgboerderij werd een zaadje geplant. “Ik dacht: hier zou ik willen werken.” Toen corona het theater stillegde, ging hij op zoek naar waar zijn kracht écht ligt. “Steeds kwam ik uit bij de zorg.” Hij schreef talloze brieven, maar kreeg weinig reactie, behalve bij DeSeizoenen. “Deze plek kende ik nog van vroeger. Toen ik er met mijn vader langsfietsde, wist ik: hier moet ik zijn.”

Een tweede thuis

“Het voelt als een bonusfamilie,” zegt Bas. “De band met de bewoners is zo puur. Als iemand naast je komt zitten zonder iets te zeggen, kan dat al voelen als een cadeautje.” Dat contact, dat is waar hij energie van krijgt. “Ik leer veel van de bewoners. Ze houden me een spiegel voor. Je kunt hier geen masker opzetten, alles begint bij oprechtheid en vertrouwen. En als je dat geeft, krijg je het ook terug.”

Wat hem aanspreekt, is de gelijkwaardigheid. “Ik zie mezelf niet als degene die alleen iets komt brengen. We doen het samen. Soms spiegelen bewoners me dingen waar ik zelf weer mee verder kan. Dat maakt het werk waardevol.” Bas is ook maatje van Merijn. “Dat klikt heel goed. We zijn laatst samen uit eten geweest voor haar verjaardag. Dat vond ze zó leuk.” Het was zijn eigen initiatief. “Dat soort momenten maken het bijzonder. Je bouwt echt iets op samen.”

Verbinden en groeien

Ook binnen het team voelt Bas zich thuis. “We zijn nu compleet, en kunnen echt gaan bouwen. Iedereen brengt iets eigens mee.

Ik denk dat mijn kracht ligt in verbinden zowel met bewoners als met collega's.”

Die verbinding zoekt hij ook met de omgeving. Zo onderzoekt hij of het mogelijk is om op regelmatige basis groente van het land naar het woonhuis te halen. “Ik vind het mooi om het werk van de bewoners ook in huis zichtbaar te maken. Koken met de seizoenen, en met elkaar, dat brengt alles samen.” Daarnaast denkt hij mee over de organisatie van informatie in huis en ontwikkelde hij, op eigen initiatief, een handig compact overzichtsboek. “Ik vind het leuk om structuur te brengen, en tegelijkertijd met het team te bouwen. Als iedereen doet wat bij hem of haar past, dan groeit het geheel. Daar geloof ik in.”

Leren, ontvangen en verwonderen

In september start Bas met een opleiding tot begeleider. “Ik wil blijven leren, verder groeien. Maar de kern is voor mij helder: het draait om echtheid, om nabijheid.” Zijn inzet is inmiddels beloond met een vast contract én het vertrouwen van bewoners en collega's.

“Ik moet soms nog wennen aan hoe goed het voelt. Alsof alles op z'n plek valt. En dan denk ik weer: ik ga vandaag naar huis met een cadeautje. En daar ben ik heel dankbaar voor.”

Beeldvormende bespreking: heel de mens ontdekken

Op Bronlaak zijn sinds kort de beeldvormende besprekingen weer ingevoerd. Een beeldvormende bespreking is een bespreking in brede kring, eens in de 5 jaar, over het pad van de bewoner. We spreken hierover met gedragskundigen Evert Hoefman en Vico van Dongen.

Camino, de begeleidingsweg op onze locaties, is de basis voor deze beeldvormende besprekingen. Op alle locaties waar de medewerkers zijn getraind in Camino, worden ook de beeldvormende besprekingen ingevoerd.

Evert legt uit: “In Camino is het thema ‘heel de mens ontdekken’. En dat is wat we met de beeldvormende besprekingen doen. In een brede kring kijken we naar een bewoner. Met de verwanten, persoonlijk begeleider, begeleiders, therapeuten en de gedragskundigen wisselen we op gestructureerde manier waarnemingen uit. We proberen te achterhalen waar het pad van de bewoner naar toe loopt. Uiteindelijk komt daar een beschrijving uit die wordt toegevoegd aan het persoonsbeeld in het zorgplan.”

“Als je de bewoner vanuit verschillende perspectieven bekijkt, met verschillende mensen, dan ontstaat er een meer volledig beeld”, voegt Vico toe. “Je ontdekt welke behoeften iemand heeft en hoe we daarbij kunnen aansluiten. Het geeft meer inzichten. Het stukje levensloop vanuit de familie wordt daarin ook meegenomen. Dat levert ons nog meer inzichten op”.

In een jaar zijn er meerdere gesprekken over de bewoner. Elk jaar vindt er een jaargesprek plaats en een halfjaarlijkse evaluatie. Daar komt nu dus eens in de 5 jaar de beeldvormende bespreking bij. Evert legt uit vanuit welke vragen we het gesprek aanvliegen. “We kijken naar de bewoner zoals we dat in de begeleidingsweg Camino leren: Wat neem ik waar? Wat voel ik? Wat weet ik?

Hierin zit een verschil met de reguliere zorgorganisaties. Wij nemen bijvoorbeeld ook lichaamsbouw, vitaliteit, houding en stem mee. En we kijken naar het 3- en 4-ledig mensbeeld.”

Vico: “In de laatste 20 minuten van de beeldvormende bespreking, die in totaal 2 uur duurt, verzamelen we alle informatie en geven er betekenis aan. Wat is het perspectief van deze bewoner en wat is belangrijk? Uiteindelijk wordt samen met de persoonlijk begeleider, de verwanten en de gedragskundige een definitief stuk opgesteld dat wordt toegevoegd aan het zorgplan. We merken overigens dat het gesprek zelf vaak ook al veel teweegbrengt.”

De beeldvormende bespreking is geïntroduceerd op de Corisberg en op Bronlaak. De volgende locatie waar het

geïntroduceerd gaat worden is Elivagar, gekoppeld aan de Camino trainingen op die locatie. Evert: “Als gedragskundigen geven we voortdurend context aan gedrag. Als er een vraagstuk is rondom het gedrag van een bewoner lopen we met de begeleiders het lemniscaat met de 5 onderzoeksvragen uit Camino door, om zo meer inzicht te krijgen in dat gedrag. Camino aangevuld met de beeldvormende besprekingen leert ons om een onderzoekende houding aan te nemen, om zo een bewoner beter op zijn ontwikkelpad te kunnen begeleiden.”

Een tweede in Loenen

thuis

Brian woont sinds kort bij Verdandi in Loenen. Hij noemt het zelf zijn tweede huis. En dat voelt bijzonder, want op andere woonplekken lukte het hem niet om echt te landen. "Ik vind het hier fijner dan waar ik eerst woonde," zegt hij. Zijn ouders beamen dat: "Hij voelt zich begrepen. En wij merken thuis ook verschil. Hij komt ontspannen thuis, het contact is beter."

Een eigen plek, dichtbij huis

Brian zijn ouders, Bianca en Lesley, wonen vlakbij in Eerbeek. Op de fiets is het een minuut of twintig. "Ik scheur met de fiets," zegt hij trots. De begeleiding stuurt een berichtje als hij onderweg is, en dan fietst hij zelfstandig heen en weer. Zo heeft hij twee plekken waar hij zich thuis voelt. Bij Verdandi had hij al langer een werkplek, dus de overgang naar wonen was een

logische volgende stap. "Ik werkte hier al," vertelt hij. "Buiten aan het werk, onkruid trekken of met zo'n krabber, dat vind ik leuk." Het werken in de natuur doet hem goed: hij is sterker geworden en beweegt makkelijker.

In zijn eigen kamer komt hij tot rust

Op zijn kamer komt hij tot rust met zijn favoriete muziek, TikTok en games. "Meestal hardcore, maar de Zweedse metalband Sabaton vind ik ook vet," vertelt hij. Zijn speaker heeft extra bas, precies zoals hij het graag hoort. Gamen doet hij het liefst alleen, vooral op Roblox of in racespellen waarin hij lekker kan scheuren. En als het even niet over muziek of games gaat, dan wel over klassieke auto's. Als er één ding is dat Brian jammer vindt aan Verdandi, dan is het de wifi. "Die mag van mij wel wat beter," zegt hij droogjes.

Alles op z'n plek

Op Verdandi heeft Brian inmiddels alles wat hij nodig heeft: een fijne woonplek,

een werkplek, lieve begeleiders én een vriendin: Lisa. "Als ik mijn rijbewijs haal, ga ik met Lisa lekker touren," zegt hij stralend. Zijn opa heeft een lichtblauwe Volkswagen Kever speciaal voor hem. Die droom leeft.

Brian is in het weekend vaak bij zijn ouders thuis. Soms eten ze een pizza, maar meestal wordt er op zaterdag een visje gehaald, een vaste traditie. Thuis doet hij zijn eigen ding en komt hij tot rust. Zijn ouders zien het met een glimlach aan. "Er is nu ritme, structuur, aandacht. En hij hoeft niet meer op zijn tenen te lopen. Hij mag gewoon zichzelf zijn."

De overstap naar DeSeizoenen bracht voor het hele gezin meer rust. Minder zorgen, minder telefoontjes, meer vertrouwen. "We hadden het eigenlijk eerder moeten doen," zegt zijn vader. Brian knikt. En zijn ogen glinsteren. Dat zegt genoeg.

Van fysiotherapeut naar locatiedirecteur

Marlies van Hooft is sinds 1 mei 2025 de nieuwe locatiedirecteur van de locaties Overkempe en Verdandi. Tijd om met haar kennis te maken!

Marlies heeft al een hele carrière in de zorg achter de rug. Ze begon met de opleiding tot fysiotherapeut. Ze werkte als fysiotherapeut in het ziekenhuis op de long-, hart, IC- en brandwonden-afdeling. Dat ze in de zorg belande was niet geheel toevallig. Haar vader was arts en later medisch directeur van een ziekenhuis. Marlies: "Maar hij was ook boer van huis uit en praktisch ingesteld. Ik ben opgegroeid met een holistische blik."

"Fysiotherapie is een mooi beroep", vertelt Marlies. "Maar op een gegeven moment was het toch veel van hetzelfde. Toen ben ik bedrijfskunde gaan studeren. Ik wilde ook graag weten hoe de harde kant van organisaties werkt. Maar eigenlijk was ik vooral geïnteresseerd in hoe het kan dat één persoon in een organisatie heel veel voor elkaar krijgt en een ander nog geen deuk in een pakje boter kan slaan. Ik ben daardoor heel erg systemisch gaan kijken. Wat zit er achter bepaald gedrag?"

"In die periode ben ik in de gehandicap-tensector terecht gekomen. Eerst in een organisatie voor kinderen met een verstandelijke beperking en later voor volwassenen. Ik was daar manager behandelmaken. Voor mijn gevoel was ik eigenlijk nog niet klaar met deze klus, maar toen ik de vacature voor locatiedirecteur bij DeSeizoenen voorbij zag komen heb ik de kans gegrepen. Deze functie geeft me nog meer ruimte om dingen te doen zoals ik het graag zie. Ik zat als manager behandelmaken tussen de directeur en de

locatiehoofden in. Dat is soms een lastige positie."

"De visie van DeSeizoenen spreekt me aan", vervolgt Marlies. "Ik ken de antroposofie niet heel goed. Maar het geheel zien, het holistisch kijken past naadloos bij mij. Ik denk dat als ik aan mijn kinderen zou vragen of ze de antroposofie in me herkennen, dat ze 'ja' zeggen. Ik heb me er nooit in verdiept, maar de elementen, die ik tot nu toe gezien heb, passen bij wie ik ben. Ik heb vorige week ook de introductiescholing antroposofie gedaan en eigenlijk merk ik dan dat ik er veel van herken in hoe ik ben opgegroeid en hoe ik in het leven sta."

Als locatiedirecteur van Overkempe en Verdandi ligt er genoeg werk op Marlies te wachten. "We gaan eerst terug naar de basis. We zitten in een tijd waarin het lastig is om medewerkers en specialisten te vinden. En met krappe budgetten moet je dan ook nog financieel op orde zien te blijven. We moeten dus veel meer gaan samenwerken. Niet alleen met elkaar als gemeenschap die bestaat uit bewoners, medewerkers, vrijwilligers en verwanten, maar ook met de andere locaties van DeSeizoenen. En met ander zorgorganisaties en partijen om ons heen. Het gaat ook om duidelijkheid scheppen over taken, rollen en verant-

woordelijkheden. En dat gaan we samen doen in dialoog en in verbinding met elkaar. Had ik al gezegd dat ik ook opgeleid ben tot mediator?"

"We kunnen veel leren van de bewoners. Die stellen gewoon hun vragen. Zo kwam er op de eerste dag een bewoner naar me toe met de vraag of ik een stagiaire was! Gelukkig ben ik nog heel jong en jeugdig grapt ik toen ik het thuis vertelde. En elke ochtend als ik op Overkempe aankom staat er een bewoner op me te wachten die vraagt hoe ik geslapen heb. Over verbinding gesproken!"

Vierkant

achter onze filosofie

Erik van Huizen is 59 jaar en werkt sinds maart 2024 als assistent begeleider op Elivagar in Roggel. Erik heeft een hele andere achtergrond; het grootste deel van zijn werkzame leven was hij namelijk journalist. Hoe kwam hij in de zorg terecht?

Na de middelbare school had Erik al interesse in het werken in de zorg. "Maar ik was toen 18 jaar en er eigenlijk nog niet aan toe", vertelt Erik. "Ik kwam terecht bij een drukkerij en werkte in de grafische vormgeving. En toen kreeg ik RSI, klachten aan mijn arm. Ik besloot de school voor journalistiek te gaan doen. En zo werd ik journalist en ging schrijven voor Weekblad Schuttevader en andere vakbladen over de binnenvaart. Na een burn-out werd ik freelance tekstschrijver. Dat heb ik 15 jaar gedaan. Toen kreeg ik last van mijn darmen. Ik ging me verdiepen in hoe ik dat via voeding zelf kon oplossen en deed een opleiding tot natuurvoedingskok. In Arcen, waar ik woon, heb ik ook een grote moestuin van 2.500m². En die darmproblemen verdwenen onder begeleiding van een orthomoleculair diëtist inderdaad."

Het geleidelijke pad

Je ziet dat het pad van Erik dan geleidelijk al een andere kant op gaat. "Ik wilde dat leuke van die moestuin delen met anderen. Ik volgde bij de Kraaybeekhof de opleiding 'Begeleidingskunst in natuur en tuin'. En zo kwam ik in aanraking met de antroposofie. Ik heb mensen met een burn-out begeleid en liep stage bij een zorgboerderij waar ook mensen met autisme werkten. Ik vond dit echt super leuk. Als 18 jarige koos ik eigenlijk al voor de zorg, maar nu was ik er ook echt klaar voor."

Erik nam deel aan een rondleiding op Bronlaak. En wilde daar eigenlijk graag werken. Maar op dat moment waren er geen vacatures voor mij. "En zo kwam ik terecht op Elivagar", legt Erik uit. "De antroposofie is wel duidelijker zichtbaar en voelbaar op Bronlaak. Tegelijkertijd geeft dat hier op Elivagar nog ruimte voor ontwikkeling." Erik volgde de 'introductiecursus antroposofie', die door DeSeizoenen georganiseerd wordt, en deed daar veel inspiratie op. "Ik vind het leuk om uit patronen te stappen en dingen uit te proberen."

Leren om duidelijk te zijn

"Het begeleiden gaat me goed af, ik ben rustig. Maar ik heb ook heel veel moeten leren. Ik ben vaak onduidelijk. En bewoners vragen om duidelijkheid. Een bewoner zegt dan letterlijk "daar kan ik niks mee". Ik heb ook weer moeten leren samenwerken. Ik had altijd een solistische functie. Ik vond de eerste weken ook best heftig als nieuwkomer in de zorg. Er wordt snel van je verwacht dat je zelfstandig meedraait. Ik heb toen ook aangegeven dat ik me daar nog niet comfortabel bij voelde. Ook bewoners moeten nog vertrouwen in je krijgen. Gelukkig heb ik de beste collega's die ik ooit in mijn werkzame leven heb gehad, dus dat is allemaal goed gekomen."

Vanaf september gaat Erik een opleiding Maatschappelijke Zorg doen bij Scillz, een opleiding die lesgeeft vanuit een holistische visie. "Daar kijk ik naar uit. In het begin miste ik best wel wat kennis over autisme bijvoorbeeld. Ik ben boeken gaan lezen. Ik vind het leuk om me daar dan verder in te verdiepen."

Bewoners als voorbeeld

"Het werken in de zorg is echt heel leuk om te doen. De bewoners verrijken mijn leven. Ze leven zo in het moment. Op heel veel vlakken zijn ze een voorbeeld voor iedereen. Ik vraag me ook wel eens af wie er nu eigenlijk verstandelijke beperkt is. Natuurlijk zijn er ook moeilijke momenten. Het is niet altijd rozengur en maneschijn. Maar ik probeer de bewoners dan toch een leuke dag te bezorgen!"

Wil je weten hoe een dag op de Kastanje eruit ziet?
Ga dan naar de website:
www.erikvanhuizen.nl/kort/een-dag-op-de-kastanje/

DE SEIZOENEN

Geeft de dag zin.

